

10. navadna nedelja

Pirniče, 10. junija 2018

»Pravljica za majhne otroke?«

Dragi bratje in sestre!

Tema, ki se danes kakor rdeča nit prepleta skozi prebrano Božjo besedo je vprašanje hudiča.

V prvem berilu smo slišali, kako je kača, hudi duh, botroval prvemu grehu. V drugem berilu smo videli, kako apostol Pavel Korinčane tolaži, da stiska, ki jo zaradi greha doživljamo na svetu, ni nič v primerjavi z prečudovito nagrado, ki nas čaka po smrti. V evangeliju pa smo slišali, kako Jezus jasno poudari, da hudič (Belcebul, smo ga slišali poimenovati) v resnici prinaša le razkol in razdeljenost in kot tak, ne more obstati.

Zgodbo o prvem grehu, ki nam je bila danes ponujena v razmislek v prvem berilu, mnogi jemljejo le kot otroško pravljico, ki jo je moč uporabiti za strašenje otrok, medtem ko z resničnostjo nima nobene zveze. Odrasli namreč vemo, da se je vse skupaj dogajalo povsem drugače. Ja kje si pa že videl kačo, ki bi govorila? Pa je temu res tako? Zgodba o prvem grehu je morda res zapisana kot pravljica, a je dejansko polna resnic, ki še kako zgovorno govorijo o človeški naravi. Dovolj bo že, da se vsaj malo poglobimo v besedilo, pa bomo videli, da le-to še zdaleč nima sporočilnosti le za majhne otroke.

Zgodba najprej jasno pove, da človeškim otrokom, kolikor že jih ima Bog rad, vse vendarle ni dovoljeno. So določene stvari, ki so nedotakljive, če želimo živeti v rajju. In ena najosnovnejših, bistvenih nedotakljivosti je spoštovanje dostojanstva slehernega človeka. Živeti v rajju pomeni živeti v medsebojnem spoštovanju, iskrenosti, ljubezni. Iztegniti roko po nedotakljivem pa pomeni, povzdigniti se nad bližnjega in ga izkoristiti za zadovoljitev lastnih interesov. Greh, bratje in sestre, je v prvi vrsti želja po tem, da bi bili več kot drugi. Napuh. In ko se greh zaje v naše medsebojne odnose, ljubezen in spoštovanje tam nimata več kaj iskati. Napuh in ljubezen se izključujeta. Ali povedano še nekoliko drugače: hudi duh, satan, deluje med nami na ta način, da razbija našo enotnost; da neti sovraštvo in obrača človeka proti človeku.

Beseda, ki jo večkrat uporabljamo za oznako delovanja hudiča je diabolčnost. Diabolus - kar v latinščini pomeni hudiča - izhaja iz grške besede *dia-balein*, kar dobesedno pomeni metati narazen. Hudič je tisti, ki trga tkivo naše družbe in nas hujska drugega proti drugemu. Hudič prinaša razdeljenost in med nas namesto ljubezni in razumevanja seje seme razdora in tekmovalnosti.

Dokler sta Adam in Eva živela v spoštovanju Boga in njegovih zapovedi, sta drug z drugim živela v miru in ljubezni. Z drugo besedo: živela sta v raj. Ko pa sta hotela sebe postaviti na mesto Bog, se je izkazalo, da je tam lahko samo eden in da mora biti ta več kot vsi ostali. In začelo se je tekmovanje, ki mu še danes ni videti konca. Zato mu rečemo: izvorni greh.

Dragi bratje in sestre! Jezus nas uči, da je greh mogoče premagati, če v sebi zatajimo željo po prevladovanju nad drugim, če premagamo sebičnost in drug z drugim živimo v miru in pravičnosti. Človek sam temu ni kos: če pa sežemo po orodjih, ki nam jih Jezus in po njem sveta Cerkev ponuja, nam bo morda uspelo. Ta orodja so zakramenti: v prvi vrsti zakrament svete evharistije, v katerem se hranimo z Jezusovo navzočnostjo ter zakrament svete spovedi, ki nam vedno znova ponuja možnost novega začetka. V igri, bratje in sestre, je več, kot si nemara predstavljamo na prvi pogled: v igri je naša večnost. Zato bi bilo nespametno, če bi ob tem ostali ravnodušni. Amen.